I. M. ȘTEFAN
MISIUNE SPECIALĂ
13
CLUBUL TEMERARILOR

I. M. ȘTEFAN

MISIUNE SPECIALA

MISIUNE SPECIALĂ

MISIUNE SPECIALĂ

MISIUNE SPECIALĂ

MISIUNE SPECIALĂ

MISIUNE SPECIALĂ

MISIUNĖ SPĖCIALĂ

II

EDITURA TINERETULUI

Coperta de ALBIN STĂNESCU

S.O.S.

Trecuseră încă două zile.

Vremea se răcea mereu şi pe mare se iviseră primele sloiuri răzleţe.

Palid şi slăbit din cauza pierderii de sînge pe care o suferise, căpitanul sorbea cafeaua turcească dintr-o ceaşcă înaltă, galbenă şi studia, pentru a nu ştiu cîta oară, mesajul descifrat de Simion. Deşi radiotelegrafistul nu cunoştea limba italiană, asemănarea acesteia cu limba română îi îngăduise să se descurce destul de bine în traducerea textului.

— Pe cinstea mea, îi spunea Gunnar Krag Hedei, Breazu ăsta ne-a ajutat să scăpăm de un individ foarte periculos. Nici n-am bănuit că Lombardi avea un spion la bord !

— Fără îndoială că pentru Dick era şi bomba de plastic a individului aceluia de la Namsos pus de Arne pe fugă, remarcă Heda. Dar mă întreb dacă Strîmbul nu se temea că „Vasco da Gama" va exploda o dată cu el ? Doar Sharpley ar fi trebuit s-o detoneze !

— Naiba ştie. Se gîndea pesemne s-o pună cînd vasul ar fi fost ancorat undeva, de pildă pe coasta

Insulei Urşilor, iar el ar fi coborît pe pămînt. De altfel, în bagajele lui am mai găsit un mijloc de scufundare a vasului : un perforator electric cu motor propriu, care lucra cu foarte puţin zgomot.

— Putea găuri peretele vasului ?

— Şi încă foarte repede. Arne l-a studiat. Este de fabricaţie japoneză.

— De la Erik Vigdal mai sînt veşti ? întrebă Heda, după cîteva clipe de tăcere.

— Chiar astăzi dimineaţă Simion a intrat în legătură cu căpitănia. N-a venit încă nimic de la „Bergen". În schimb, zvonuri, cîte vrei. Şi cum marinarii sînt cam lăudăroşi, ba unii mint chiar de sting, s-au găsit destui care se grozăvesc că l-au văzut pe Olaf în ultima lor călătorie şi încă în puncte foarte îndepărtate unul de celălalt. De-ar fi să-i crezi, ar însemna că, la interval de 2—3 zile, „Pîinea lui Dumnezeu" a colindat din antipod în antipod, de parcă ar fi zburat cu un satelit artificial al Pămîntului.

— Poate că şi Strîmbul s-a lăudat cînd a povestit că l-a zărit pe tata, observă Heda.

— Nu cred. Eu ştiu cînd spun marinarii gogoaşe şi cînd nu. De altfel, ascultă acest fragment din mesajul către Lombardi interceptat de Simion : „...Am căutat să le defectez busola, dar cabina timonei este tot timpul supravegheată. N-ai însă grijă. Dacă vremea e bună, în mai puţin de o săptămînă vom fi pe

insulă, chiar înaintea oamenilor delfinului dumitale. Acolo, șoarecii coboară, iar eu mă pun pe nuntit. Numai să nu vină și balena..."

— Nunta să fie... scufundarea vasului ? întrebă Heda.

— Asta presupun și eu. Iar șoarecii sîntem fără îndoială noi.

— Dar „delfinul" ?

— Lombardi o fi aranjat din Oslo o nouă expediție. Umbla doar și la Trondheim după așa ceva. Pesemne că vrea să afle cu orișice preț ce s-a întîmplat cu tatăl tău, mai precis cu misiunea pe care i-a încredințat-o.

— Și balena ? Cine să fie balena ?

— Asta nu mai știu. Dacă delfinul e într-adevăr un vas al lui Lombardi, din spusele acestuia pare să reiasă că balena este un altul, într-un anumit sens rival, de care el se teme. Dar „Delfinul" și „Balena" ar putea să fie nu numai nume de vase, ci și denumiri ale unor grupuri, ale unor bande. Nu uita că în ajunul plecării noastre din Trondheim, Lombardi a fost și el atacat de niște banditi.

În orice caz, Dick Sharpley ăsta a fost tare viclean. S-a priceput să ne cîștige încrederea, poate fiindcă urmărea să-l lăsăm să păzească singur vasul, cînd vom ajunge pe insulă. Noi l-am considerat un fel de păcătos pocăit, pe care cinstea acordată de mine l-a

prefăcut peste noapte din lup în miel, iar el şi-a făcut mendrele. Dacă nu ar fi fost surprinse şi identificate semnalele, o păţeam rău de tot, Heda.

„...Nu uitaţi să-mi spuneţi unde e «cuibul» pe insulă, ca să aştept acolo delfinul vostru. Găsesc de toate în cuib ?“ — mai citi căpitanul. Înţelegi, Heda ? Şi asta îmi pare clar ! Pe Insula Urşilor trebuie să fie o cabană sau vreun adăpost într-o peşteră, iar Strîmbul se interesa dacă sînt bine aprovizionate. Ce nu înţeleg însă, e ce-au găsit cu toţii pe Insula Urşilor. Niciodată n-am auzit c-ar fi acolo cine ştie ce puncte de atracţie : cîteva mici zăcăminte de cărbuni şi fosfaţi, iar la sud de insulă se află cîteodată bancuri de peşti.

— Cîţi locuitori are insula ?

— În totul vreo trei sute, ceea ce înseamnă că e un pămînt în imensa lui majoritate pustiu...

— Spuneţi-mi, domnule Krag, aţi vorbit cu Bob Lindsay ?

— Da, Heda. Chiar ieri. Cînd i-am spus că Ali Hasan a pălăvrăgit, şi-a descărcat şi el sufletul. Mi-a confirmat descoperirea căpitanului şi uneltirile şefului de echipaj, care voia să pună mîna pe aur. Ali Hasan căuta mereu să-i aţîţe împotriva comandantului. Pe cei cîţiva marinari care aflaseră despre furtul hărţii, care indica poziţia comorii, îi ameninţa

cu moartea dacă vor spune ceva. Bob era unul dintre ei.

— Şi la prima anchetă n-a mărturisit nimic ?

— Absolut nimic, Heda. Ali Hasan era un cuţitar feroce şi Lindsay se temea de el. Acum l-am convins însă să transmită o mărturie completă prin radio, pentru înlesnirea anchetei.

Krag se întrerupse, căci în uşa salonului se ivise Simion Breazu, cu o hîrtie în mînă. Radiotelegrafistul se oprise în prag. Era peste măsură de emoţionat, încît abia putu să vorbească :

— Un apel S.O.S., căpitane !

Odin se apropie repede de el.

— Au indicat coordonatele ?

— Sînt la vreo 30 de kilometri la sud-sud-vest de insula Jan Mayen.

— De la cine e apelul ? întrebă Heda, cu un glas care nu mai părea să fie el ei.

— De la „Bergen" — de la căpitănul Olaf Thördal. Vasul vine dinspre Insula Urşilor. Sînt în plină furtună şi se scufundă... Apelul s-a întrerupt brusc.

Jonas Limarson era la timonă şi căpitanul Krag îi transmise să schimbe imediat direcţia spre vest. Stîncoasa insulă Jan Mayen, aparţinînd şi ea Norvegiei, se găsea mult mai la sud decît Insula Urşilor,

cam la mijlocul drumului între arhipelagul Svalbard și Islanda.

— Iar tu — se adresă el lui Simion — comunică-i imediat lui Erik Vigdal conținutul apelului. Să dea alarma. Explică-i că noi nu putem ajunge acolo înainte de două zile. Poate există vreun elicopter liber, din patrula norvegiană de salvare. Sau poate că vreun vapor se găsește în imediata apropiere a naufragiului. Comunică-mi neîntîrziat ce ți-a răspuns.

Căpitanul voia tocmai să iasă din salon, ca să determine poziția vasului și să indice precis direcția de navigație, cînd ochii îi căzură asupra Hedei. Sîngele i se scursese din obraz. Se apropie de ea și-i puse mîna uriașă pe umăr :

— Curaj, fata mea. Și Odin și „Pîinea lui Dumnezeu" s-au luptat nu o dată cu stihiile dezlănțuite. Au știut să le învingă. Acum cel puțin știm că Olaf trăiește.

Heda nu-i răspunse și căpitanul părăsi, grăbit, salonul.

Fiica lui Olaf Thördal își amintea de fratele ei mai mare, de bălaiul Alf, care ajunsese căpitan la numai 25 de ani, dar nu se mai întorsese dintr-o vînătoare de balene în mările Sudului, de vărul ei, Björn, care pierise într-un uragan din Golful Mexicului, de mamele, soțiile și fiicele îndoliate pe care le întîlneai, la tot pasul, în port. Și i se păru că stîncile înalte, care

străjuiau fiordul natal, se smulseseră din pămîntul norvegian și veneau spre ea. Veneau spre ea, ca pădurea răzbunătoare din *Macbeth*, gata s-o zdrobească.

— Mare blestemată ! izbucni Heda cu furie, îngropîndu-și fața în palme. Vrăjitoare vicleană !

Rămase o vreme așa, copleșită.

Pe vas începuse tumultul. Echipajul aflase vestea și zgomotul pașilor și al glasurilor ajungea pînă în salon. Duduitul motoarelor devenise mai puternic.

Încetul cu încetul, Heda își redobîndi stăpînirea de sine. Îi păru bine că numai căpitanul fusese martorul slăbiciunii ei. Era doar fiica lui Olaf Thördal, sora tînărului căpitan Alf Thördal, urmașă a atîtor generații de cutezători ! În adîncul sufletului, iubea și ea marea, marea aceasta capricioasă și crudă, dar cutremurătoare în măreția ei.

FLOAREA VERDE

Trecuseră de mult de locul naufragiului, unde sosiseră cu mult prea tîrziu. Nu descoperiseră nimic pe marea devenită iarăși calmă, așa cum nimic nu descoperise nici elicopterul trimis acolo de Erik Vigdal, cu două zile în urmă și nici vapoarele aflate în apropierea locului scufundării.

Acum, în zorii celei de-a cincisprezecea zile a călătoriei, „Vasco da Gama“ se apropia de mica insulă Jan Mayen, a cărei suprafață abia depășea 370 de kilometri pătrați, dimensiune modestă, compensată însă printr-un relief foarte agitat: din depărtare, părea spatele unui animal uriaș, o dihanie cu două cocoașe, ce se scălda în mare. Aci era cel mai apropiat pămînt unde s-ar fi putut refugia cei de pe „Bergen“: un pămînt stîncos, vulcanic, dominat de sălbaticul Beerenberg — „Muntele Urșilor“ — acoperit de gheţari, care fusese adesea comparat cu un uriaș corn de rinocer. Se ridica semeț, pînă la o înălțime de 2 335 de metri.

Insula era locuită doar de personalul restrîns al unei stațiuni de radioemisie și al unei stațiuni meteorologice, pentru care se construise o clădire mică, ascunsă de vînturile puternice, într-un loc mai ferit.

Conform planului stabilit, iahtul porni să înconjoare insula, în timp ce Odin, împreună cu Arne, Heda și doi marinari tineri coborîră cu barca la mal, într-un golf natural, unde acostau rarele ambarcațiuni care ajungeau pe aici.

Începură o cercetare amănunțită, pe malul stîncos, alcătuit din roci vulcanice. De multă vreme, nimeni nu părea să mai fi pus piciorul pe acolo. Arne, împreună cu unul dintre marinari, se duseră pînă la clă-

direa staţiunilor ştiinţifice. Era pustie şi îngheţată : pe uşă găsiră un anunţ din care reieşea că un cutremur defectase instalaţiile de electricitate şi încălzire, obligîndu-i pe cei opt specialişti să părăsească temporar insula.

Vegetaţia ţărmului era foarte săracă, mai ales că în septembrie dincolo de Cercul Polar se apropie iarna. Predominau muşchii sfagnum şi lichenii de Islanda, presăraţi ici-colo, dar observară şi cîteva firave plante alpine, cu flori galbene, mici, în locurile mai ferite de vînturi. În ce priveşte animalele, erau destul de numeroase. Pe mal, morse cu colţi lungi şi piele lucitoare se strînseseră în mari familii, iar mai în interior zăriră, în cîteva rînduri, iepuri polari, lupi arctici şi chiar un urs alb. Dintre toate vietăţile, cele mai numeroase erau aci păsările — pescăruşi guralivi, pagofile albe, presuri de zăpadă, care zburau foarte jos, fără frică, asurzindu-i cu ţipetele lor. Se vedea cît colo că oamenii se arătau rar pe acest pămînt neprimitor, că nu ajunseseră încă să înspăimînte vietăţile cu detunătura puştii ucigaşe.

Rătăceau de vreo cîteva ceasuri pe insulă, cînd trei rachete verzi, de semnalizare, se arătară pe cer dinspre mare. Era convenit ca, în felul acesta, cei de pe „Vasco da Gama“ să anunţe că nu descoperiseră nici o urmă. Dacă ar fi descoperit ceva, rachetele trebuiau

să fie roșii. Odin răspunse la rîndul lui, cu ajutorul pistolului de semnalizare.

Pentru a explora o suprafață cît mai mare a insulei, se hotărîră să se despartă în două grupuri. Arne și cei doi marinari urmau să escaladeze unul din vulcanii insulei, de unde se deschidea o perspectivă foarte largă, în timp ce Gunnar Krag și Heda aveau să studieze mai departe coasta.

Vremea se menținea relativ bună, favorizîndu-le planurile.

*

* *

Trecuseră trei ore de la despărțire, cînd Odin și Heda zăriră rachetele luminoase lansate de Arne și ai săi. Escaladarea reușise, neașteptat de repede, dar rachetele erau tot verzi.

Între timp, căpitanul și fiica lui Thördal făcuseră mulți kilometri de-a lungul coastei. Krag păstra una dintre acele tăceri îndărătnice, care la el putea avea multe înțelesuri.

— Dac-ar fi ajuns pînă aci, ar fi lăsat desigur un semn în golful unde am acostat ! zise Heda, dezamăgită. Mi-e teamă că degeaba explorăm deșertul ăsta. E drept... în ce alt loc s-ar mai putea afla ?

În ce alt loc ? gîndea căpitanul, fără să-și mărturisească temerile. Acest „alt loc" putea fi fundul mării, mormîntul atîtor marinari încercați.

— Nu pot pricepe ce s-a întîmplat ! spuse Heda, cu un tremur în glas. De ce s-a ascuns tata de noi toţi, nedîndu-ne nici o veste pînă la acel tragic S.O.S. ? De ce au încercat toţi tîlharii aceia să-ţi zădărnicească expediţia ? De ce ne urmăreşte Lombardi cu atîta asiduitate ? Cum de s-a lăsat tata antrenat în misiunea aceasta, legată de interesele destul de suspecte ale unei firme suedeze ? Simt că sînt în joc forţe pe care noi nici nu le bănuim.

Odin continua să tacă.

Toate întrebările acestea îl frămîntau şi pe el. Nu le cunoştea răspunsul, dar ceea ce înţelegea era că Olaf Thördal se angajase într-o treabă foarte primejdioasă, în care se înfruntau rivali puternici. Era convins că făcuse acest lucru pentru a ieşi din situaţia de strîmtorare în care ajunsese după ultimele călătorii, sfîrşite destul de prost. Deşi „Pîinea lui Dumnezeu" era foarte iubit printre oamenii mării, datorită blîndeţei şi înţelepciunii lui, mai erau şi destui care făceau haz pe seama ghinioanelor sale. De trei ori în ultimele două decenii vapoarele comandate de el se scufundaseră datorită ciocnirii cu alte vase în porturi. Acum un an, cînd comanda un vapor frigorifer, cu o mare încărcătură de carne din Argentina, instalaţia de refrigerare se stricase şi întreaga marfă se alterase.

Se făcuseră anchete şi nimeni nu-i descoperi nici o vină. Clauzele din contracte erau însă, în asemenea împrejurări, foarte severe.

Thördal găsea tot mai greu armatori care să-i ceară să le conducă vasele. Desigur că atunci cînd Lombardi se ivise, „Piinea lui Dumnezeu" aştepta de multe luni ca cineva să-i încredinţeze vreo navă şi fusese de aceea o pradă uşoară...

În timp ce pietrişul scrîşnea sub paşii săi grei, Gunnar Krag se gîndea la toate acestea. Din cînd în cînd se întorcea, făcîndu-i semn Hedei să nu rămînă în urmă şi barba lui mare se clătina o dată cu capul.

Unde avea să-l mai caute ? Furtuna împinge foarte repede bărcile de salvare. Dac-ar fi putut măcar afla direcţia în care bătea vîntul în ziua naufragiului ! Dar trecutul era mut şi nu se destăinuia în nici un fel.

Se auzi un lătrat ascuţit şi tînguitor. Speranţa îi miji iar în suflet, dar nu era decît o vulpe polară, un animal graţios, cu blană albă ca zăpada, care fugi de cum zări oameni...

— Priveşte, domnule, Krag ! strigă deodată Heda.

Odin observase însă înaintea ei fenomenul. Dinspre un defileu îngust, înghesuit între stînci, curgea spre mare o apă ciudată, deasupra căreia pluteau aburi verzui.

Heda fugi într-acolo.

— Aburi fierbinți ! exclamă ea.

Amîndoi o porniră de-a lungul cursului de apă, în susul cheilor. Aci, între stîncile înalte, viața pulsa cu mult mai puternic, ca într-o seră naturală. Ienuperi bogați, cu crăcile verzi, întinse ca niște aripi de vulturi, acopereau suprafețe destul de mari și se fixaseră chiar și în scobiturile stîncilor. În locurile cele mai ferite, zmocuri de iarbă și tufe de flori păreau să aducă mesajul unei alte lumi.

— Căldura le-a dat aci viață ! spuse Heda, impresionată de spectacol.

— Apa e atît de fierbinte, încît izvorul nu poate fi departe, observă căpitanul.

Și, într-adevăr, nu avură mult de urcat pînă la izvor. Apa clocotindă țîșnea cu putere din cîteva găuri aflate în stîncă, la o înălțime apreciabilă și cădea în cascadă, învăluind locul într-o ceață de smaragd, care vibra neîncetat.

— Probabil că sînt izvoare de curînd formate, poate de cîțiva ani, remarcă Odin. Altfel, locul ar fi desigur însemnat pe hărțile insulei.

Observară că apa curgea la vale prin două albii, amîndouă formate inițial de torenții de ploaie. Una era cea pe care urcaseră spre izvor, iar cealaltă alcătuia un unghi drept cu prima, coborînd spre coastă printr-o vale bolovănoasă, dar presărată de asemenea, ici-colo, cu vegetație. Acolo predominau trandafiri

polari — Dryas interfolia — cu petalele lor albe, strălucitoare.

Se hotărîră să se întoarcă la ţărm prin cea de a doua albie, deşi drumul părea mai anevoios şi cu mult mai întortocheat. Valea era foarte îngustă şi, în două rînduri, trecură pe sub bolţi de piatră, formate în masivul stîncos.

Într-un singur loc, valea se lărgea. Acolo se formase un mic lac.

— Ştii, Heda, spuse căpitanul pe neaşteptate : într-un loc care semăna grozav cu ăsta, din sudul Norvegiei, mi-a salvat cîndva Olaf viaţa.

— Nu mi-a spus niciodată nimic.

— E mult de atunci. Eu eram un tînăr, iar el un adolescent. Şi apoi, ce te miră că nu ţi-a vorbit despre asta ? Olaf nu era omul care să se laude cu isprăvile lui.

— Asta-i adevărat... Dar dumneavoastră nu ştiaţi să înotaţi ?

— Înotam ca un peşte, dar m-a prins un vîrtej. Şi n-a lipsit mult să ne tragă pe amîndoi la fund. Cu forţe unite, am fost pînă la urmă noi mai tari...

Porniră mai departe. Cînd, după vreo două ceasuri de mers, marea se zări în depărtare, erau foarte osteniţi. În locul unde cheile se sfîrşeau, se aşezară, cu faţa către plajă. Aci se formase o adevărată oază de verdeaţă, protejată de stînci imense.

Heda îi arătă căpitanului o floare ciudată, aflată chiar la marginea poieniței, unde începea nisipul.

— Ia te uită ! O floare verde. Așa ceva n-am mai văzut. Și cît e de frumoasă !

— Pe cinstea mea, flori verzi nu există ! spuse căpitanul, cu tonul unui profesor dezamăgit de neștiința elevului său.

Cînd o cercetară atent, se dovedi că „floarea" nu era o floare, ci cu totul altceva. Era o capsulă străvezie, un glob cu reflexe albastre, în interiorul căruia se deosebea ceva galben, ca o frunză veștedă.

Căpitanul Krag luă globul în mînă și îl examină cu gravitate. Apa pătrunsese înăuntru. Odin tăie, cu un gest grăbit, capsula cu briceagul și cîteva clipe mai tîrziu ținea în mînă un petec de hîrtie, pe care nu mai erau vizibile decît cîteva cuvinte, și acelea destul de șterse.

— Un mesaj de la Olaf ! spuse Krag, ca să-i potolească Hedei nerăbdarea.

Apoi, scoase dintr-o trusă lupa și citi, fără ca glasul să-i tremure :

— „Părăsit vasul «Bergen» la 4 septembrie, ora... și 24 minute... scufundă... furtuna împinge barca... sud-vest... provizii... trei zile..."

Atît se poate descifra, continuă Gunnar Krag, după cîteva clipe. Înțelegi, Heda ? Vasul a naufragiat în

apropierea insulei Jan Mayen, iar echipajul a coborît într-o barcă, pe care furtuna o împingea spre sud-vest.

— Deci spre Islanda, dacă nu mă înşel !

— Întocmai, Heda. Capsula cu mesajul a fost însă purtată de vreun curent capricios spre această insulă şi aruncată de talazuri pe plaja unde ne aflăm acum.

BALENA SE ARATĂ

Se făcu ora 10. Arne Krag se plimba nervos prin parcul oraşului. Omul care îi dăduse întîlnire întîrzia şi inginerul era un fanatic al punctualităţii. Desigur, nu acesta era esenţialul în cazul de faţă. Avea multe alte pricini pentru a fi intrigat şi neliniştit, dar evoluţia imperturbabilă a acelor ceasului îl mînia, ca o jignire personală şi totul începu să-l indispună în jurul său.

Parcul acesta, pe care islandezii îl preţuiau atît de mult — promisiune a înverzirii insulei — îi apăru ca o caricatură : arborii scunzi, anemici, pe care îi ghicea înconjuraţi de o grijă fără margini, aveau ceva ridicol. Se lăsase ceaţă şi aerul, supraîncărcat cu umezeală, devenise apăsător.

Din cînd în cînd, Arne ridica privirea spre statuia, cu o alură ce îi părea exagerat de eroică, a lui Ingolfur Arnarson, vikingul care, cu peste un mileniu în urmă, ajunsese în acest „Golf al fumurilor", a cărui înfăţişare dăduse capitalei inslandeze numele : Reykjavik. Fumurile, adică aburii fierbinţi, nu mai existau aci de mult, ba urbea era chiar numită în glumă „oraşul fără fumuri", dar casele nu se încălzeau cu lemne sau cu păcură : apa fierbinte, ţîşnită din pămînt, era adusă prin lungi conducte de piatră, în calorifere, bucătării şi băi.

Cît de mult ar fi vrut ca această întîlnire să-i prilejuiască dezlegarea enigmei, ca el, Arne Krag, să fie acela care să poată desface ghemul, tot mai încîlcit, al dispariţiei lui Olaf Thördal !

Reconstitui în minte întîmplările ultimelor zile. După descoperirea capsulei, se hotărîseră să navigheze spre sud-vest, direcţia de care vorbea fragmentul de mesaj, spre „Thule, ţara negurilor", cum numeau anticii Islanda. Aruncaseră ancora la Reykjavik, capitala micului stat, cu o populaţie ce nu atingea două sute de mii de locuitori şi cu cel mai vechi parlament din Europa. Nădăjduiseră că vor afla aci vreo veste, că vor găsi vreun indiciu care să-i ghideze mai departe.

Primul drum al lui Odin fusese la căpitănia portului. Descoperi într-adevăr că „Bergen" trecuse în luna

mai pe la Reykjavik, deci la puțină vreme după ce „Pîinea lui Dumnezeu" plecase din Trondheim. Din acte rezulta că vasul rămăsese doar trei zile în port, și declarase rută spre Godthaab, în Groenlanda, o destinație care putea fi tot atît de bine fictivă ca și reală. De la plecare, nimeni nu aflase nimic despre „Bergen". Telegrafiind la Godthaab, căpitanul Krag se convinse că Olaf nu se arătase pe acolo.

A doua zi după ce ancoraseră la Reykjavik, Odin îl întîlnise, în centrul orașului, pe Till Dagbert, un fost secund al său. La început, acesta se codi să vorbească despre cele ce știa, dar pînă la urmă le dădu informații prețioase. Mai întîi le spuse că, printre oamenii care forfoteau în port în vremea cînd „Bergen" se odihnea în radă, cel puțin doi se învîrteau suspect de mult în apropierea vasului. Pe unul dintre ei îl zărise chiar luînd, pe ascuns, niște fotografii ale pupei, unde erau depozitate o grămadă de materiale. Till profitase de ultima vizită la căpitănie a lui Olaf Thördal, pe care-l cunoștea de mult, pentru a-l avertiza asupra celor observate. „Pîinea lui Dumnezeu" îi mulțumise și îi șopti cîteva cuvinte insului cu care venise, un om scund și îndesat, care purta ochelari cu o ramă groasă și neagră. Răspunsul acestuia fu un torent de invective la adresa unor dușmani pe care Till Dagbert nu-i cunoștea. Din discuția ce urmase,

i se întipăriseră totuşi în minte cîteva cuvinte : „...afurisita aia de balenă. Mi-a spus doar Lom..." Restul nu înţelesese. Apoi, secundul îl auzise pe Olaf vorbind, cu glas scăzut, despre Insula Urşilor şi despre nişte treburi însemnate care urmau să fie făcute acolo, pe o coastă pustie.

Till Dagbert văzuse cum la Reykjavik pe „Bergen" se încărcaseră cîteva lăzi cu maşini, dar ce fel de maşini erau, nu ştia nimeni să spună şi în port se vorbea destul de mult despre această încărcătură. O dată cu ele, pe vas urcase şi omul care purta ochelari cu ramă groasă. Avea sub braţ o imensă servietă albastră, de care nu se despărţea niciodată. Gunnar Krag îşi amintise că şi Strîmbul pălăvrăgise despre un „om cu servieta albastră", pe care pretindea că l-ar fi zărit, lîngă Thördal, pe punte.

Till avusese prilejul să-l observe atent. Devenise parcă adevăratul stăpîn al vasului, consultîndu-se rar şi numai de formă cu căpitanul şi iscodind toate ungherele...

Arne Krag se uită din nou la ceas. Era de acum zece şi douăzeci de minute. Primise, puţin după ora opt dimineaţa, printr-un comisionar, scrisoarea aceea ciudată, semnată Willem, prin care era chemat să vină în parc la ora zece fără un sfert. Odin era tocmai plecat la căpitănie, iar Heda se dusese să viziteze nişte

sere cu plante exotice. Nu avusese deci cui să lase vorbă unde pleca, deoarece în Simion nu avea încredere. Scrisese totuşi în grabă un bilet, pe care-l băgă în Jurnalul de bord al tatălui său.

Măsura pentru a nu ştiu cîta oară aleea din preajma statuii vikingului, cînd se trezi faţă în faţă cu un bărbat voinic, cu ochi mici, verzui. Purta un costum în carouri mari şi o bască cafenie în cap.

— Domnul Arne Krag, dacă nu mă înşel ? întrebă insul.

— Întocmai, răspunse el, cu o voce din care răzbătea nemulţumirea. Dumneata eşti desigur Willem.

— Da, eu sînt. Scuzaţi-mă pentru întîrzire ! continuă celălalt. Un accident m-a împiedicat să vin la timp.

— De tramvai sau de tren ? întrebă ironic Arne, ştiind că în Islanda nu existau astfel de mijloace de transport.

Vocea celuilalt se muie în inflexiuni care voiau să îmbuneze.

— Vă rog, încă o dată, să mă iertaţi. Locuiesc la o fermă din apropiere şi am avut o coliziune cu un jeep, în timp ce veneam încoace. Sper ca folosul întrevederii să compenseze involuntara mea necuviinţă.

Arne îl privi atent pe omul acesta volubil, care gesticula mult cînd vorbea. Îi amintea de Bob Lind-

say, numai că avea o mustață mică, pătrată și o cicatrice foarte vizibilă îi parcurgea fruntea. O clipă îi trecu prin minte că, poate, mustața și cicatricea erau doar lipite.

— N-aș fi venit la întîlnire, spuse Arne, dar mă interesează cele ce vreți să-mi comunicați. Văd că cunoașteți foarte bine scopurile expediției noastre.

— Așa și este... Dar nu vreți să ne plimbăm puțin ? V-aș conduce cu automobilul meu prin împrejurimi, dar am fost nevoit să-l las la un atelier de reparații.

Ieșiră împreună din parc și străbătură cîtva timp în tăcere străzile înguste și regulate, mărginite de case solide, din cărămidă și beton armat. Din cînd în cînd, se observau unul pe altul, cu coada ochiului.

— Aproape numai femei și copii pe străzi, remarcă Willem. Bărbații sînt plecați pe mare, la pescuit... Apoi, văzînd că nu primește nici un răspuns, continuă : să trecem la ce ne interesează.

— Era și timpul, Lindsay !

Numele îi scăpase lui Arne fără să vrea. Willem tresări ca atins de firele prin care trece un curent electric, dar se stăpîni repede.

— Mă confundați, domnule Arne Krag. Numele meu e Willem, Willem Mart.

— Avem un marinar pe care-l cheamă Lindsay, spuse Arne, fixîndu-l. Seamănă leit cu dumneata. Mă gîndeam, nu știu de ce, la el, domnule Mart.

Ajunseră pe o stradă mai largă, unde casele erau viu și cu gust colorate.

— Nu vreți să discutăm la o halbă de bere ? întrebă Willem, arătînd spre un local cu aspect destul de plăcut.

Arne încuviință și intrară înăuntru. Era un restaurant mic, dar îngrijit, al cărui aspect rustic, din lemn, imita interiorul unei corăbii vechi. Pe pereți erau pictate scene de pescuit și atîrnau năvoade și ancore. După ce sorbiră în tăcere primele înghițituri, Willem începu să vorbească, apăsînd pe unele cuvinte :

— După cum v-am scris, întrevederea este în primul rînd în interesul dumneavoastră. Știu că-l căutați pe căpitanul Thördal. Cunosc și „misiunea specială" în care l-a trimis Vitto Lombardi. Din păcate, eforturile dumneavoastră, mai mult decît meritorii, au devenit de prisos.

— Ce vrei să spui ?

— Un adevăr neplăcut, dureros și anume că nici el și nici ceilalți nu se mai află printre cei vii. „Bergen" a naufragiat în apropiere de insula Jan Mayen, iar barca de salvare în care s-a refugiat echipajul, s-a scufundat și ea.

— De unde știi asta dumneata ?

— Navigam la nord de Isafjördur, cînd am descoperit, plutind pe valuri, o trusă conținînd, între altele, unele lucruri personale ale căpitanului.

Willem scoase din buzunar niște acte, pe care Thördal le purta întotdeauna într-o trusă impermeabilă. Arne le examină cu emoție și îngrijorare. Printre hîrtii se afla și o fotografie a Hedei. Inginerul recunoscu și trusa și actele, cît despre fotografia Hedei, era aceea pe care tatăl ei o purta mereu la el... Oare expediția de salvare devenise cu adevărat inutilă ? Arne nu știa ce să creadă... Rămînea de văzut cu ce scop voia acest Mart să-i abată cu orice preț de la căutarea căpitanului Thördal. Nu era doar primul care acționa în acest sens... Un gînd îi trecu prin minte : poate că actele erau furate de la Thördal ! Willem acesta avea vorba mieroasă, dar o privire șireată.

— Ce urmărești, domnule Mart ? întrebă Arne direct.

— Vă rog să mă credeți : vreau să vă scutesc de strădanii și sacrificii zadarnice ! veni repede răspunsul.

— O pornire pur filantropică deci ! Și dacă vom persevera ?

— Ar fi păcat de timpul pierdut. N-ați recunoscut oare actele ?

— Par într-adevăr ale lui. Dar nu pot ști cum au ajuns la dumneata, Willem Mart.

— Vă dau toate aceste lucruri. Arătați-le și tatălui dumneavoastră. Poate că va fi mai rezonabil.

— Sînt convins că nici el nu va abandona lupta, spuse Arne.

— Credeţi într-adevăr ?

— Sînt sigur.

Faţa lui Mart se întunecă :

— Atunci, va trebui să procedez altfel, ca să vă conving.

Arne nu dădu atenţie suficientă acestor ultime cuvinte. Bău halba şi se scuă în picioare ca să plece. Simţi însă că Pămîntul i se învîrteşte sub picioare. Cu un gest de scamator, pe care inginerul nici nu-l observase, Mart îi introdusese în băutură, cu cîteva clipe înainte, un drog puternic. Arne nu se prăbuşi, dar o moliciune nemaipomenită îl copleşi, paralizîndu-i voinţa. În acelaşi timp, îşi dădu seama că Willem îl luase de braţ şi îl susţinea. Împreună ieşiră din local. Ca prin vis, auzi pe un trecător spunînd : „Ia te uită ! S-a îmbătat în plină zi..."

Călătoriră cu taxiul, un timp pe care nu l-ar fi putut defini şi apoi merse mult, nesfîrşit de mult, la braţul lui Willem. În sfîrşit, intrară într-o casă, care se afla undeva la marginea oraşului, lîngă o stîncă de granit, de forma unei aripi de pasăre. Trecu prin mai multe încăperi, stăpînit de aceeaşi inerţie şi se trezi aruncat, printr-o trapă, într-un beci. Căzu pe un morman de rumeguş, aşa că nu se lovi tare. Trapa

se închise şi, cu o mişcare instinctivă, Arne duse mîna la lanterna din buzunarul interior al hainei. O scoase cu un mare efort şi o aprinse. Mănunchiul de raze se roti printre vechituri de tot felul, pînă ce se opri asupra unui trup prăbuşit într-un lac de sînge : Era un ins înalt, slab, elegant îmbrăcat, ai cărui ochi sticloşi, fără viaţă, priveau în depărtări nedefinite. Arne îl recunoscu după descrierea tatălui său. În faţa lui era cadavrul lui Jo lunganul ! Era sigur de asta. Ultimul său gînd fu acela că era probabil prizonierul duşmanilor lui Jo şi ai lui Lombardi, prizonierul „Balenei".

Willem Mart calculase că drogul îl va amorţi pe Arne pentru cîteva ore bune, aşa că îl lăsase deocamdată să zacă în beci fără să se ocupe de el şi plecase în oraş. Nu ţinuse însă seama de vigoarea fizică, de vitalitatea tînărului.

Inginerul se trezi în mai puţin de jumătate de oră. Capul îl durea îngrozitor, dar cînd se sculă în picioare îşi dădu seama că ameţeala îi trecuse. Se uită la ceas, apoi scoase iar lanterna şi examină mai atent încăperea. Jo era într-adevăr mort, probabil de cîteva zile, căci trupul lui începuse să duhnească. Într-un colţ al beciului, Arne descoperi, cu uluire, o uriaşă

servietă albastră. O deschise, dar nu găsi înăuntru decît cîteva pietricele. Acum începea să vadă ceva mai limpede în toată afacerea aceasta bizară. Bănuiala existenței a două grupuri rivale, pe care o avuseseră la descifrarea mesajului adresat de Strîmbul lui Lombardi, se adeverea. Din grupul „Delfinului" făceau parte Lombardi, Ali Hasan, Jo, „omul cu servieta albastră" și, ca un instrument inocent al lor, „Pîinea lui Dumnezeu". Din grupul „Balenei" îl cunoștea pînă acum doar pe acest Willem Mart. Și poate că asemănarea sa cu Bob Lindsay nu era întîmplătoare. În orice caz, era limpede că Mart încercase să-l convingă de moartea lui Olaf Thördal și abia cînd constatase că nu reușise, recursese la drogarea și răpirea lui.

După căutări îndelungate, lumina lanternei dădu peste placa trapei. Era la o înălțime de cel puțin patru metri, dar Arne știu să-și folosească dibăcia de alpinist pentru a se cățăra pînă la ea, urcîndu-se pe diferite obiecte. Era încuiată, dar inginerul avea în buzunar o mică trusă de unelte universale, de care nu se despărțea niciodată. Meșteri cîteva minute la trapă și izbuti să o forțeze.

Trecu repede prin casa pustie și cînd se văzu în stradă, răsuflă ușurat. Un orologiu bătea tocmai ora douăsprezece și jumătate. Arne opri un taxi și în puțină vreme era înapoi în port. În tot cursul drumului,

se gîndi ce va spune Willem Mart cînd va coborî în beci, poate ca să-i facă și lui de petrecanie sau ca să-l lege, pentru a-l ține drept ostatec.

Cînd urcă pe punte, primul om cu care se întîlni fu Bob Lindsay.

— Ce e cu dumneavoastră ? îl întrebă acesta, cu o voce care era parcă a lui Mart. Arătați îngrozitor de palid și aveți pete de sînge pe haină.

Arne îl privi îndelung :

— Ce-ai făcut astăzi dimineață, Bob ?

Limarson tocmai apăruse de după cabina timonei.

— A făcut treabă bună, să știți, domnule inginer, spuse el. Am lucrat împreună, tot timpul, la curățirea și ungerea motorului.

— Ai vreun frate, Bob ? întrebă mai departe Arne.

Marinarul rămase ca pironit locului.

Nu răspunse cîtva timp nimic, apoi zise, cu voce stinsă, nesigură :

— Îl știți pe fratele meu, pe William Lindsay, domnule Arne ?

— Am impresia că l-am întîlnit astăzi. Îți seamănă mult.

— Da, într-adevăr. Vocea lui Bob tremura. Poartă însă o mustață pătrată și e mai voinic decît mine... Acum înțeleg... petele de sînge... V-a atacat și a vrut să vă jefuiască ?

— Poate că da. Cu ce se ocupă ?

Bob ezită şi de această dată, apoi, deodată, izbucni :

— Cu ce se ocupă ? Cu cele mai mari ticăloşii care s-au scornit vreodată pe Pămînt !

Gunnar Krag şi Heda Thördal apăruseră tocmai şi ei. Dispariţia lui Arne îi îngrijorase foarte mult şi bucuria revederii fu mare.

Hotărîră ca a doua zi să ridice ancora.

T_1, T_2, T_3...

Se aflau în drum spre Akureyri, un „oraş al heringului", cum sînt denumite centrele pescăreşti din nordul Islandei. Acesta este al doilea oraş ca mărime din insulă, situat la capătul unui fiord care rivalizează ca lungime cu fiordurile norvegiene.

Cinau în salon, tăcuţi, iar clinchetul tacîmurilor răsuna nefiresc de voios. Afară, o feerică aurora polară ilumina cerul, jucîndu-şi vălurile, dar în încăpere atmosfera era apăsătoare. Acum, la aproape zece zile după recepţionarea SOS-ului, la o săptămînă de la descoperirea capsulei verzi din insula Jan Mayen, la cîteva zile de cînd la Reykjavik aflaseră veşti atît de îngrijorătoare, supravieţuirea echipajului de pe „Ber-

gen" apărea din ce în ce mai îndoielnică. Desigur, aveau să-l mai caute o vreme, dar cu ce perspective ?

Căpitanul examinase și el, cu mare atenție, hîrtiile personale ale lui Thördal, pe care William Lindsay i le dăduse lui Arne în cursul discuției din restaurant. Era convins de autenticitatea lor și aceasta putea însemna că oamenii „Balenei" îi uciseseră pe Olaf și pe „omul cu servieta albastră" sau că-i făcuseră prizonieri, deși nici alte posibilități nu erau excluse.

Gunnar Krag își aminti apoi cum Arne descoperise, în timp ce navigau la apus de Islanda, cîteva sfărîmături identificate pînă la urmă ca provenind din epava lui „Bergen". Erau înnegrite, arse, ca și cum accidentul în care pierise vasul n-ar fi fost provocat de furtună, ci de un incendiu sau de o explozie. Cine ar fi avut însă interesul să provoace naufragiul ? În afara „Balenei", nu puteau bănui pe nimeni, dar substratul acestei mîrșăvii le scăpa. Găsiseră și niște capace din plastic, provenind probabil de la recipiente. Toate erau notate cu T, mai precis cu T_1, T_2 și T_3. Nimeni nu reuși însă să interpreteze această inscripție sibilinică.

Pînă la Akureyri mai aveau o zi bună de mers.

Aleseseră această modestă așezare drept escală a călătoriei lor în primul rînd fiindcă era un centru important pe coasta de nord a Islandei, într-o regiune unde ar fi fost posibil ca naufragiații să ajungă. Mai

aveau însă un motiv : radiotelegrafistul de acolo, cu care Simion intrase în contact — ca și cu atîția alții — le dăduse o veste interesantă. La stația din Akureyri se recepționau, în ultimele zile, niște semnale foarte slabe, ce nu putuseră fi descifrate ; păreau emise de o sursă nu prea depărtată. Simion aflase că aparatura stației din Akureyri era învechită, de putere redusă, în orice caz mult inferioară celei de pe „Vasco da Gama" ; poate că din pricina asta nu reușiseră să le identifice.

Alegerea rutei spre micul port din nordul Islandei provocase o tensiune accentuată pe bord. Arne Krag era de părere că expediția ar fi trebuit să procedeze altfel. După el, apărea acum necesar să se înceapă neîntîrziat o cercetare sistematică a coastei nordice a insulei, pornind de la Isafjördur și continuînd, etapă cu etapă, spre vest. Akureyri însemna o nouă întîrziere, un ocol care trebuia evitat. Nu credea în seriozitatea relatării telegrafistului cu care comunicase Simion. Auzise de atîtea ori asemenea oameni vorbind despre „semnale indescifrabile", care pînă la urmă se dovediseră a fi simple amăgiri sau pur și simplu născociri ale fanteziei. Dar, spre surprinderea sa, atît tatăl lui, cît și Heda fuseseră „de partea lui Simion", cum spunea el înciudat.

De data aceasta, Arne deschisese iar discuția :

— Pierdem zile prețioase, tată. Mai ai timp să te răzgîndești.

Căpitanul tăcea, așa cum obișnuia s-o facă atunci cînd nu socotea necesar să se angajeze într-o discuție. Privirea lui, adîncă și liniștită, părea să-i reproșeze fiului său ușurința cu care judeca lucrurile.

— Ascultă, Arne, nu te înțeleg, interveni Heda. Sînt atît de puține indiciile pe care le avem. Cum am putea să dăm la o parte pe unul din ele ?

Îi era drag omul acesta, astăzi la fel de mult ca în prima zi cînd îl întîlnise. Dar îl și osîndea pentru încăpățînarea lui, care mai întotdeauna se baza pe vanitate.

— Ne agățăm de un fulg, în loc să pornim o cercetare temeinică, răspunse Arne, vădit enervat. Procedăm neștiințific, pueril.

Odin continua să tacă. Zîmbise doar și strînsese buzele cînd fiul său rostise cuvîntul „pueril" — și asta într-un fel care-l constrînse pe Arne să roșească.

Un timp, nimeni nu mai vorbi. Apoi, cînd Simion Breazu ieși din încăpere, Arne continuă :

— Nu am nici un fel de încredere în relatările acestui Breazu. V-am mai spus-o.

Heda se amestecă iar.

— În fond, ce îi reproșezi ? Pînă acum s-a dovedit foarte folositor și cu toții vedem că e extrem de conștiincios.

— Și Sharpley părea la început un marinar model !

— Comparația mi se pare cu totul deplasată, Arne. Nimic nu justifică astfel de bănuieli.

— Nu-l observați de loc ? E un ins care pare sau vrea să pară întotdeauna natural, degajat. În timpul liber cîntă ca o pasăre, nu-și pune cravată nici cînd coboară în port și l-am văzut chiar citind „Meditațiile" lui Lamartine. Romantismul acesta pueril nu se potrivește cu un om civilizat și mi se pare de aceea „făcut", menit să ne cîștige încrederea.

— Romantismul și naturalețea nu sînt crime, după cîte știu, replică Heda. S-ar putea ca nici lui să nu-i placă ochelarii sau cravatele tale.

— Îi iei mereu apărarea.

— Îl nedreptățești, Arne. Și te iubesc prea mult ca să te las să fii nedrept.

— Te vei convinge într-o bună zi, Heda, că eu l-am dibuit mai bine decît voi. Numai să nu fie prea tîrziu atunci !

Căpitanul Krag se sculase în picioare. Arne și Heda se așteptau ca el să spună ceva, să intervină în discuția lor. Dar Odin părea absorbit de alte gînduri :

— Numai de-am intra în port înainte de-a începe furtuna, zise el, într-un tîrziu. Asta contează acum. Ați văzut cît de jos zboară păsările ? Un iaht ca al nostru nu-i decît o coajă de nucă cînd valurile încep să clocotească.

ERUPȚIA

În noaptea aceea, Simion Breazu făcea de cart în cabina timonei. Deschise un geam, căci instalația de încălzire radia prea tare. Marea era liniștită, ca un lac ferit de vînturi. Neptun o încremenise parcă, după furtuna care bîntuise aproape o săptămînă, împiedicîndu-i să iasă din Akureyri. Acum se aflau departe, la sud de micul port pescăresc Seydisfjördur, ale cărui luminițe sclipeau nesigur, în depărtare.

„Vasco da Gama" era ancorat la cîteva sute de metri de coasta stîncoasă, neprimitoare. Aci, pe țărmul de vest al Islandei, îi dusese el, Simion Breazu, dar după atîtea zile de căutări zadarnice se întreba dacă răspunderea pe care și-o luase nu era prea mare.

Din salon răzbătea zvon de glasuri. Deci nu se culcaseră încă! Simion recunoscu inflexiunile vocii lui Arne Krag. Și, deși nu deslușea înțelesul cuvintelor, ghici ironia lor mușcătoare, care îl rănise de atîtea ori în ultimele zile. Probabil că-i reproșa din nou tatălui său, lui Odin, că s-a luat după „boemul de Simion". Și într-adevăr, un hublou al salonului se deschise pentru cîteva clipe și radiotelegrafistul deslușI: „Ne-a dus de nas pe toți ghitaristul. Și poate că nu-i numai ghitarist și boem, ci încă ceva. V-am mai spus-o doar..."

Lucrurile stăteau prost după explorarea fără folos a ţărmului — îşi mărturisea Simion. Aparenţele erau împotriva lui.

Şi totuşi, indicaţiile după care se orientase fuseseră foarte clare. La Akureyri, unde rămăseseră, fără să vrea, destulă vreme, a izbutit doar şi el să prindă semnalele misterioase : o singură dată, e drept, dar tot a descifrat cîteva cuvinte, care i-au dat certitudinea că veneau de la echipajul vasului „Bergen". Îşi amintea şi acum crîmpeiul de mesaj : „...adăpostit... captivi... coastă necunoscută... fier... vasul Bergen... încercaţi".

Cît de mult s-a discutat în acele zile despre semnificaţia acestor cuvinte ! Tot atît de mult ca despre ciudatele notări cu T_1, T_2 şi T_3. Cine să fi capturat echipajul ? Poate „balena", cum era botezată acea forţă necunoscută, ameninţătoare, cu al cărei reprezentant se întîlnise Arne în capitala Islandei... Dar ce semnificaţie avea cuvîntul „fier" ?

Cel mai important lucru era însă stabilirea locului unde se aflau „captivii". În această privinţă, Simion încercase să fie cît mai precis. Dispunea de un detector, pe care îl perfecţionase mult în ultimele luni. Aparatul arăta că frîntura de mesaj a echipajului de pe „Bergen" venea dintr-o regiune a coastei de vest a Islandei, situată între Seydisfjördur şi Eskifjördur.

De îndată ce vremea se îmbunătăţise, „Vasco da Gama" pornise într-acolo, cu toată forţa motoarelor sale.

Ţinutul era accidentat, cu fiorduri adînci şi munţi stîncoşi, care înaintau pînă aproape de mare. Gunnar Krag alcătuise mai multe echipe de explorare, conduse cu pricepere de Arne Krag, de el însuşi şi de Limarson. Străbătuseră zeci de kilometri printre vulcani stinşi şi gheţari. Trecuseră rîuri scurte şi repezi, specifice insulei şi parcurseseră cîmpuri întinse de lavă. Pe el, pe Simion, îl lăsau de obicei pe vas. Motivul invocat era acela că trebuia să fie mereu la post, pentru a recepţiona eventualele mesaje pe care echipajul vasului „Bergen" le-ar fi putut transmite. Dar nici un mesaj nu mai răzbătea pînă la el şi Simion se temea că scoaterea lui în afara acţiunii de cercetare a ţărmului se datora neîncrederii pe care Arne o insinuase celorlalţi.

Ciudat om acest fiu al bătrînului Odin — îşi spunea radiotelegrafistul. Cu toată rezerva lui faţă de autenticitatea mesajului recepţionat, dăduse un exemplu neîntrecut de tenacitate şi ingeniozitate în cursul expediţiilor organizate, străduindu-se să nu lase nici un ungher necercetat. „Bravo, Arne ! îi spusese într-o seară tatăl său, cu ironie amestecată cu amărăciune. Aşa eşti tu. Întotdeauna iei premiul întîi. De

data asta, e însă fără cunună, căci toți ne zbatem fără folos."

Cu toate eforturile istovitoare, nimeni nu descoperise vreun semn al prezenței echipajului dispărut.

În fiecare seară, rachetele luminoase de pe „Vasco da Gama" brăzdau cerul. Nici un răspuns nu venea de la naufragiați. Misterioasa lor stație de radioemisie amuțise și cînd căpitanul Krag întreba dacă nu se mai recepționase nimic, radiotelegrafistul ghicea în glasul lui un repros nerostit. Speranțele se topiseră aproape cu totul și Simion simțea cum negura celei mai grave învinuiri îl împresoară.

Îi veniră în gînd cuvintele rostite, cu puține minute în urmă, de Arne : „...Și dacă nu-i numai ghitarist și boem, ci încă ceva ?..." Oamenii aceștia considerau poate cu toții că el îi indusese în eroare...

Într-adevăr, acum, cînd localizarea sursei semnalelor părea dubioasă, cum mai puteau să aibă încredere în el ? „Cine știe dacă Simion nu este și el omul lui Vitto Lombardi, ca Strîmbul" — aveau ei tot dreptul să se întrebe.

Dinspre salon se auziră din nou cîteva cuvinte. Erau ale lui Odin : „Bați cîmpii, Arne, pe cinstea mea ! Cunoști oamenii, ca peștele uscatul..."

Apoi, brusc, glasurile se potoliră și peste puțină vreme lumina se stinse.

Simion Breazu cumpănea, pentru a nu știu cîta oară, faptele. Dacă greșise, o făcuse fără intenții rele. Desigur însă, asta nu era o scuză.

Nu-și dădea seama unde putea să fie eroarea. Semnalele recepționate la Akureyri nu fuseseră o nălucire, iar în detectorul său avea mare încredere. Trebuia să-l convingă, dacă era nevoie, pe căpitanul Krag, să continue investigațiile : zile la rînd, poate chiar săptămîni. E drept, barca de salvare nu avusese provizii decît pentru trei zile — așa scria pe biletul aruncat de valuri pe plaja insulei Jan Mayen. Dar de atunci se mai întîmplaseră multe și căpitanul Thördal era un om iscusit, care, o dată ajuns pe o coastă, știa să-și completeze rezerva de alimente. E drept, nu se putea ști ce se întîmplase în ciocnirea sa cu „Balena"...

Gîndurile îl duseră pe Simion la nenorocirea petrecută în noaptea trecută. De cart fusese Bob Lindsay. Dimineața nu-l mai găsiseră. Dispăruse fără urmă. Desigur, multe se puteau presupune. De cînd plecaseră din Reykjavik, mai precis, de cînd aflase de prezența fratelui său acolo, Bob era foarte nervos. Cînd îl controlase în cart, pe la zece seara, Limarson îl găsise plimbîndu-se, cu pași mari, pe punte. Îl văzuse aplecîndu-se peste bord, parcă pentru a cerceta ce se petrece în apă și trebuise să-l strige de mai multe ori ca să se facă auzit.

Şeful echipajului presupunea că survenise un accident, că marinarul căzuse în mare şi fusese sfîşiat de vreo dihanie, mai ales că pe apă descoperiseră cîteva pete roşii, probabil de sînge. Dimineaţa îl căutaseră, bineînţeles, şi pe coastă, dar fără să dea vreun indiciu, cît de neînsemnat.

Dar dacă Bob Lindsay nu era duşmanul, cum se pretindea, ci aliatul fratelui său?

Iahtul, apa, aerul, peisajul ţărmului — toate erau nemişcate. Pe vas nu se mai auzea nici un zgomot. Nemişcarea şi tăcerea care-l înconjurau îi şopteau parcă lui Simion despre zădărnicia eforturilor întreprinse pentru descoperirea lui Olaf Thördal, despre inutilitatea voluntariatului său în această expediţie. Clipele treceau încet, apăsătoare, înnecate într-o amărăciune nesfîrşită.

Deodată, Simion tresări. La cîţiva kilometri de mal, deasupra unui masiv stîncos, i se păru că vede un fel de abur, care se ridica în noaptea senină. Apoi, o coloană de apă ţîşni la zeci de metri înălţime. Era un gheiser, o izbucnire de apă fierbinte, înconjurată de o aureolă ceţoasă. Ca dezmeticit dintr-un vis, radiotelegrafistul scoase binoclul, pentru a observa mai bine fenomenul.

— O erupţie fierbinte! Un gheiser! auzi Simion o voce la spatele său.

Era Heda Thördal, ivită pe nesimţite, în cabina timonei.

Parcă și glasul i se schimbase în ultimul timp, se gîndi el: devenise mai grav, aproape sumbru. Cuvintele ei îi răsunară ciudat în urechi, ca și cum ar fi avut o semnificație cu totul deosebită. „O erupție fierbinte!" repetă Simion, fără să vrea.

În puțină vreme, erupția începu să slăbească și coloana de apă se micșora treptat, pînă ce dispăru cu totul.

— Să știi, domnule Breazu, spuse Heda, că eu am încredere în dumneata. Chiar dacă ai greșit, chiar dacă tata... — se opri, fără să rostească pînă la capăt temerea ei — buna credință și zelul de care dai dovadă sînt impresionante. Ne-ai ajutat ca un prieten adevărat. Am venit anume ca să-ți spun acest lucru.

În glasul fetei vibra un tremur de emoție și deznădejde. Simion simți că în clipa aceasta ar fi dorit, mai mult decît orice pe lume, să o ajute să-și regăsească tatăl. Dar în același timp, primele cuvinte pe care Heda le rostise cînd apăruse în timonă i se roteau, ca într-un vîrtej, în minte. Nu știa de ce. Ea spusese doar atît: „O erupție fierbinte! Un gheiser!" O simplă constatare. Și totuși... O erupție *fierbinte*, o erupție *fierbinte*, o erupție *fierbinte*, repeta acum în Simion o voce interioară, care apăsa mereu pe ultimul cuvînt. I se părea că e iar pe cale să facă o „descoperire" și se temea să nu fie o nouă amăgire.

— Știi, domnișoară Heda, cred că am judecat cam pripit lucrurile. Mi-e teamă că am pornit pe o pistă greșită... Mie lucrurile mi se păreau atît de limpezi! Sînt dezamăgit, dar mai cu seamă întristat că v-am încurcat. Știu că inginerul Krag mă crede chiar rău intenționat...

— Vorbele lui sînt nedrepte. I-am și spus-o. Te rog, nu le lua în seamă. Și eu și căpitanul îți sîntem recunoscători pentru faptul că ai venit cu noi, pentru toată strădania dumitale.

— Cine știe dacă fără mine n-ar fi ieșit mai bine lucrurile. Ați fi găsit, în alt port, un alt telegrafist, cu mai puține idei năstrușnice.

— Nu vorbi așa. Dumneata ne-ai ajutat doar atît de mult!

— Aș vrea să vă ajut și în viitor. Ideile nu-mi lipsesc niciodată, dar uneori îmi întind adevărate curse. Uite, astăzi dimineață am descoperit pe mal cîteva piese ale unor aparate de prospecțiuni geologice. Și m-am gîndit că dacă barca naufragiaților a acostat într-adevăr aci, înseamnă că de la ei provin. În cazul acesta, cred că „Bergen" a fost în Insula Urșilor pentru a prospecta, în secret, minereuri. Poate că acele minereuri, vreau să spun probele respective, au fost puse în recipientele pe ale căror capace s-a scris T_1, T_2 și T_3...

— Și n-ai spus nimănui nimic ?

— Din nou să vin cu o „descoperire" care să inducă în eroare ?... M-am gîndit că în mesajul recepțional la Akureyri cuvîntul „fier" era o parte din „zăcămînt de fier"... Iar acum... Simion se sculă brusc în picioare : Acum, chiar în clipa aceasta, mi-a venit alt gînd, cu totul alt gînd.

— Ce vrei să spui ? întrebă turburată Heda. Vorbește !

Simion își dăduse seama de ce îl obsedaseră cele dintîi cuvinte ale Hedei : „O erupție fierbinte". Nu era vorba de fier, ci de un loc situat în apropierea unei... *erupții fierbinți*, a unui gheizer. Și poate că undeva, în văgăunile unei stînci, sau prăbușiți în crăpătura unui ghețar, se aflau dispăruții ! Naufragiații nu mai emiteau semnale, fiindcă li se epuizaseră bateriile...

Îi împărtăși și Hedei gîndurile și ea îl ascultă cu înfrigurare.

Simion duse binoclul la ochi.

Deasupra masivului stîncos îi atrase atenția un fir subțire de fum. Fum sau tot abur ? se întrebă radiotelegrafistul. Islanda era o țară a izvoarelor fierbinți și a aburilor. Îi trecu și Hedei binoclul.

Pe urmă, îi arătă cele cîteva piese pe care le descoperise și ei i se păru că recunoaște ceva din colo-

ritul și formele aparatajului care fusese încărcat pe „Bergen", la plecarea vasului din Trondheim.

— Trebuie să vedem neapărat ce-i cu fumul acela ! spuse Heda, și odată rostite aceste cuvinte, simți în ea o forță nebănuită. Dezamăgirile de pînă acum nu trebuie să ne biruie !

Se hotărîră repede. Simion trezi un marinar din somn și-l rugă să-l înlocuiască la cart. Apoi, coborîră în barca care se legăna pe apă lîngă iaht și o porniră spre țărm.

În timp ce vîslea, Simion o privea din cînd în cînd pe Heda și îi vedea fața împurpurată, ochii neliniștiți, scrutînd depărtările. Cît de frumoasă era ! La mal, trase barca pe pietriș și amîndoi o porniră, aproape alergînd, spre masiv.

Simion luase lanterna, dar Luna lumina atît de puternic, încît, cel puțin deocamdată, era de prisos s-o aprindă. Își auzeau pașii strivind grohotișul și li se părea că, în liniștea care-i înconjura, zgomotul acesta anunța un eveniment extraordinar.

Începură să urce. Suișul era greu, iar locul de unde se ridica fumul se dovedea mai departe decît păruse din iaht ; Heda nu rări însă pașii, deși mișcările îi trădau oboseala tot mai accentuată.

— Să ne oprim puțin ! spuse, după vreo jumătate de oră de mers, Simion. Abia te mai ții pe picioare.

Se așezară pe o piatră, istoviți.

— E fum, e sigur fum ! spuse zbuciumată Heda, privind prin binoclu.

— Știți ce cred eu că este „Balena" ? zise Simion într-un tîrziu, încercînd să micșoreze încordarea care-i cuprinsese pe amîndoi, printr-o deviere a discuției. E limpede că tatăl dumitale a fost trimis în Insula Urșilor, prin intermediul lui Lombardi, pentru interesele firmei suedeze unde lucrează italianul ; „Balena" trebuie să fie o firmă rivală, cu interese potrivnice, care nu se dă înapoi de la nimic pentru a-și atinge scopurile. Tot ce am aflat noi duce la această concluzie. Dumneata ce presupui ?

Heda parcă nu-l auzise. Nu răspunse nimic, se ridică cu greu și porni înainte, cu pași mari și egali. Grohotișul se terminase și acum pășeau peste blocuri întinse de granit. La un moment dat, Heda se împiedică și Simion o sprijini să nu cadă. Brațul ei rămase pe urmă într-al lui. Mergea anevoie, cu opintiri ; picioarele o dureau, dar chiar dacă ar fi simțit că îi sîngerează, ar fi mers mai departe, spre fumul acela, care acum se vedea bine și cu ochiul liber...

Ajunseseră sus, aproape de platou.

Deodată, într-un loc adăpostit între pereți înalți de stîncă, sub o boltă naturală, zăriră o adîncitură. Înaintară spre ea. Lumina Lunii nu pătrundea acolo ;

Simion trebui să aprindă lanterna. Razele ei dezvăluiră intrarea într-o grotă, pe care o stîncă prăbuşită o astupase aproape cu desăvîrşire. Prin deschizăturile rămase, fumul, un fum adevărat şi nu aburi, se strecura afară.

— „Captivi !“ exclamă Simion. Cuvîntul acesta are poate alt înţeles decît am crezut !

Iar Hedei i se păru că vede scena, aşa cum presupunea că se petrecuse : un bloc de granit lunecase, cu grupul de naufragiaţi, în adîncuri, iar în avalanşa asurzitoare ce-i urmase, o stîncă blocase calea spre hăul fără fund.

Din adîncuri se auzea un zgomot nedesluşit, un fel de tumult care putea fi al curgerii unei ape.

Heda se desfăcu de braţul lui Simion şi porni spre intrarea cavernei. Paşii ei aveau ceva solemn şi glasul îi răsună puternic :

— Tată ! Tată ! !

În spaţiul boltit din piatră, strigătul stîrni rezonanţe de orgă şi apoi începu să se rostogolească în ecouri care se chemau unul pe celălalt. Era o revărsare sonoră neaşteptată, răscolitoare, care dură îndelung, iar cînd amuţi brusc, lăsă un gol uriaş în urmă-i.

Liniştea abia coborîse, profundă, ireală, încremenind totul, cînd din peşteră un alt glas cutremură tăcerea :

— Heda ! Fereşte-te !

Cuvintele căpitanului Thördal se rostogoliseră și ele în ecouri nesfîrșite, alergînd din stîncă în stîncă și înălțîndu-se apoi spre cerul negru, presărat cu stele.

— Ferește-te, Heda! Înapoi, pentru numele lui Dumnezeu! răsună pentru a doua oară, sugrumată, vocea din cavernă.

Era însă prea tîrziu ca să-i urmeze îndemnul. Heda și Simion simțiră cum lespezile se înclină, apoi le lunecă sub picioare și înainte de a putea să dea ascultare avertismentului, începură să se prăbușească într-un soi de pîlnie fără fund, izbindu-se, ca niște mingi, de pereții ascuțiți ai stîncilor. Un hohot de rîs batjocoritor răsună din adîncuri.

URMĂRIREA

Tatăl și fiul pășeau, la fel de tăcuți, peste cîmpia de piatră, urmați de doi marinari, Mikael și Fred, înarmați cu puști. Limarson și un alt marinar rămăseseră la bord, ca să păzească vasul.

Peisajul era de o ariditate neînchipuită. Platoul de bazalt, sumbru în nuanțele sale cenușiu-închise, cu incluziuni scînteietoare de sticlă vulcanică, era brăz-

dat de crăpături uriașe, care se întindeau pe distanțe de kilometri. Părea o mare împietrită în plină furtună și apoi sfîrtecată de explozii gigantice, o lume a formelor mari, dure, amenințătoare. Nicăieri nu se zărea măcar un fir de iarbă sau vreo floare, cît de plăpîndă. Din loc în loc, aburii care se ridicau printre stînci dădeau priveliștii un aspect turbure.

Arne se întoarse către Mikael, marinarul pe care radiotelegrafistul îl lăsase de cart în locul său.

— Și Simion nu ți-a spus unde se duce ? Ești sigur de asta ?

— Absolut sigur, domnule inginer. A coborît împreună cu domnișoara Heda în barcă și i-am văzut îndreptîndu-se spre mal.

— Și după ce au acostat, încotro au luat-o ?

— Nu știu, domnule Arne. Nu m-am uitat după ei. Credeam că pleacă la Seydisfjördur.

— Acolo nu sînt, Mikael. A fost Limarson, în zori, să-i caute... Nu-ți amintești despre ce vorbeau înainte de plecare ?

— N-am dat atenție. Abia mă trezisem din somn și mai moțăiam încă... De un singur cuvînt îmi amintesc parcă : „erupția". Cred că s-a repetat de mai multe ori.

— O erupție ? N-am observat nici un gheiser prin apropiere.

— O fi totuși vreunul.

— Arătau grăbiți, Mikael ?

— Da, de asta sînt sigur. Chiar foarte grăbiți.

— Simion voia s-o convingă pe domnișoara Heda să plece ?

— Nu știu. Nu mi s-a părut. Amîndoi erau nerăbdători să ajungă la țărm.

— Ciudat ! Ce i-o fi atras oare pe mal ? Și unde o fi dispărut barca ?

Se apropie de tatăl său și-i spuse încet, ca să audă numai el :

— Tare mi-e teamă că acest Simion este omul Balenei sau al Delfinului !

Odin îi aruncă o privire dezaprobatoare. Era acum în fruntea grupului. Mergea tot mai repede, antrenîndu-i pe ceilalți cu autoritate în urma sa. În timp ce pașii lui de uriaș continuau să fie rari și egali, iar barba lui se mișca într-un du-te-vino lent, Mikael, care era mic de statură, aproape că alerga ca să se țină de el.

După o oră de drum, ajunseră la vreo jumătate kilometru de o stîncă cu înfățișare ciudată. Părea o mînă gigantică, crescută din platforma vulcanică, care ațintea, într-o încleștare disperată, cerul. De la această stîncă pornea valea Strygge, care urca, sinusoidal, spre un masiv muntos.

O mulțime de păsări se adunaseră la picioarele stîncii, ca un covor negru și mișcător. Țipau, fugeau ba încoace, ba încolo și din cînd în cînd izbeau cu ciocul una într-alta, de parcă s-ar fi luptat pentru o pradă. Cîtva timp, nu deslușiseră care era pricina acestei învălmășeli.

Apoi, deodată, Arne începu să alerge.

— Un hoit ! strigă Mikael, cînd ajunseră la cîteva zeci de metri de stîncă.

Aruncară cu pietre și păsările începură să se agite, apoi se ridicară în aer, fîlfîind din aripile lor întunecate. O ploaie de pene curgea de sus.

— Un cadavru ! exclamă Fred, cel de al doilea marinar, cînd ajunseră în apropiere.

Fața mortului fusese sfîșiată de ciocurile păsărilor, așa încît nu putea fi recunoscut. Hainele erau și ele ferfeniță, înnecate în sînge. În cîteva locuri, furia devoratoare a răpitoarelor dezvelise oasele albe.

— După statură aduce cu Simion, spuse îngrozit Mikael.

Arne simți cum un fior înghețat îi trece prin tot trupul. Simion ? ! Asta înseamnă că poate și Heda... Nu se-ncumeta să ducă gîndul acesta pînă la capăt.

— Nu e Simion ! zise Gunnar Krag. Să-l întoarcem : hainele trebuie să fie mai întregi pe spate. Ajută-mă, Fred !

Fred se trase cu cîțiva pași înapoi. Cadavrul acesta ciopîrțit era cel mai înfiorător lucru pe care-l zărise vreodată. Avea senzația că mîna care l-ar fi atins s-ar fi descompus, ca sub puterea unei vrăji.

Bătrînul Krag se apropie de cadavru și îl întoarse singur.

— E Bob, Bob Lindsay ! exclamă Arne. Îi recunoscu mantaua albastră.

— Da, el e ! spuse căpitanul Krag.

— Și nici măcar o groapă nu-i putem săpa în stînca aceasta ! observă Fred, care nu-și mai putea lua ochii de la masa de carne sfîrtecată.

Păsările continuau să se rotească deasupra cadavrului, coborînd uneori pînă la numai cîțiva metri de el. Strigătele lor se amestecau strident, asurzindu-i.

— Asta e opera fratelui lui ! observă Arne încet, pentru sine.

— Nu-l putem lăsa așa, zise Odin. Și nici nu-l putem transporta într-alt loc. Eu spun să acoperim cadavrul cu o boltă de bolovani și pietre. Pe urmă, vom porni în sus, de-a lungul văii Strygge, să ne continuăm investigațiile.

Lui Arne i se păru că tatăl lui vorbise nefiresc de tare, de parcă ar fi vrut să fie auzit și de altcineva.

— Să luăm mai întîi pietrele aflate aici, lîngă stînca asta în formă de mînă și să le așezăm peste el, zise Mikael.

— N-or să fie destule, spuse Fred.

— Ai dreptate, observă Gunnar Krag. După ce le terminăm, rămîneţi voi, Fred şi Mikael, să păziţi de păsări cadavrul, iar eu şi Arne vom aduna alte pietre, ceva mai departe.

Din nou, Arne fu surprins de tonul ridicat pe care vorbise bătrînul. Şi apoi, de ce ţinea să adune el pietre, lăsînd în schimb pe Fred şi pe Mikael să se odihnească ? Mikael protestă chiar, spunînd :

— O să mergem noi după pietre, cînd s-or termina astea de aici !

— Taci ! ! şuieră căpitanul, aşa ca să nu poată fi auzit decît din apropiere. Şi mai în şoaptă : Sîntem în pericol...

Arne şi marinarii se puseră pe lucru, fără să protesteze, dar şi fără să înţeleagă. Aplecîndu-se la un moment dat în imediata apropiere a lui Arne şi prefăcîndu-se că ridică un bolovan mai greu, căpitanul îi spuse, aşa ca numai fiul său să-l audă :

— Ascultă, Arne ! Două ţevi de puşcă ne pîndesc. Briganzii sînt ascunşi după nişte stînci. Cadavrul a fost capcana şi probabil că acum aşteaptă să ne urcăm de-a lungul văii Strygge, pentru a ne ataca la strîmtoare. Cînd vom pleca după pietre, îi atacăm pe la spate.

Arne nu răspunse nimic.

Cînd se apropie a doua oară de el, Gunnar Krag îi șopti :

— Unul e la dreapta, destul de aproape, celălalt mai departe, la stînga. I-ai văzut ?

— Da, tată, răspunse Arne. I-am zărit acum și eu.

— Trebuie să-i atacăm neapărat în același timp, cam la zece minute după ce-o pornim de aci. Îți voi da semnalul prin trei strigăte de corb.

— Nu vor fi acoperite de țipetele păsărilor care dau tîrcoale cadavrului ?

— În curînd vor fi mai slabe, vei vedea.

— Bine, tată.

— Și nu uita, Arne, că trebuie să-i prindem vii !

Acum bolta de piatră acoperea aproape cu totul cadavrul lui Bob și păsările începură să-și ia, una după alta, zborul. Doar cîteva se încăpățînau să mai zboare deasupra locurilor.

— N-avem destule pietre p-aici ! spuse iar tare căpitanul. Hai, Arne ! Într-un sfert de oră sîntem înapoi, cu desăgile pline...

Porniram fiecare într-altă direcție.

— Tu pricepi ceva ? întrebă după cîtva timp Fred. Despre ce pericol vorbea căpitanul ?

Mikael dădu din umeri :

— Habar n-am. Să fim însă cu ochii în patru.

Minutele treceau greu.

Deodată, trei strigăte de corb răsunară şi imediat după aceea un ţipăt de om şi cîteva împuşcături. Cei doi marinari îl văzură pe Odin coborînd din spatele unei stînci.

De partea cealaltă a văii, Arne Krag cobora de asemenea, în salturi repezi, ducînd după el un omuleţ, care se zbătea, fără să izbutească să se smulgă din strînsoare.

— Ţi-a scăpat, tată ? întrebă tînărul.

— Da, Arne ! A tras în mine şi a trebuit să-l împuşc.

— Bine că-l avem măcar pe ăsta, replică Arne. Hei ! Mikael ! Fred ! Veniţi să-l legăm !... Sper că ne va fi de folos.

Continua să-l ţină strîns, de mîinile întoarse la spate, pe bandit, aceasta într-un fel în care ai ţine o broască rîioasă sau alt animal dezgustător.

Păsările nu se mai roteau deasupra bolţii de bolovani care acoperea trupul lui Bob. Descoperiseră celălalt cadavru şi acum făceau acolo o larmă asurzitoare.

Deodată, o rafală de armă automată răsună şi Fred se prăbuşi într-un lac de sînge. Ceilalţi se retraseră spre un perete al văii, trăgînd pe rănit şi pe prizonier după ei. Arne şi Mikael se repeziră în sus, căţărîndu-se pe stînci, în timp ce o nouă rafală, răsunînd din altă parte, sfîşia liniştea.

— A murit, domnilor, a murit! Avea probabil o fiolă cu otravă ascunsă sub limbă şi a spart-o între dinţi. Şi cînd mă gîndesc că dumnealui era unica dumneavoastră şansă de scăpare!... Erik, ia cadavrul de aici şi aruncă-l în curentul subteran...

Omul care vorbise astfel era William Lindsay, fratele lui Bob. În semiobscuritatea peşterii, luminată doar de o lampă de gaz, o umbră se desprinse de lîngă el şi încărcă mortul în spinare.

— Aşa, Erik! Eşti un băiat bun. Numai să nu te împiedici. S-ar putea ca, în acest caz, domnul Rinolf să cadă şi să-şi zdrelească degetele. Desigur, de suferit nu va mai suferi, dar să nu uităm că este subdirectorul unei mari societăţi metalurgice şi întotdeauna mi-a plăcut să respect rangurile... Cum îi spuneaţi dumneavoastră pe „Vasco da Gama"? Îmi amintesc parcă: „omul cu servieta albastră".

William duse încă un pahar de coniac la gură şi îl dete peste cap. Se sprijini apoi cu coatele pe măsuţa plină de băuturi şi se uită la oamenii din faţa lui cu o privire împăienjenită.

— Aţi rămas deci trei. Dumneata, Olaf Thördal, eşti patriarhul, iar ei doi — nişte tineri cam uşura-

tici. A fost de ajuns să se ridice un fir de fum peste acest sediu de campanie al nostru și dumnealor s-au lăsat atrași, ca niște muște spre hîrtia ucigașă...

— Vor veni să ne salveze, tîlharule ! izbucni Heda, încercînd zadarnic să se libereze de lanțul care-i lega brațul de peretele stîncos.

— Ce urît vorbiți, domnișoară. Oh, nu ! Nu vor veni — sau mai curînd vor veni altfel decît credeți dumneavoastră. S-au prins desigur și ei în capcană. Viața este o uriașă capcană, mai precis un amalgam de capcane, pe care ni le întindem unii altora.

— Asta pentru unii ca tine ! spuse Simion. Ședea pe vine, cu capul aplecat înainte.

— Vor veni, William Lindsay ! Și-atunci vai de tine ! Tu nu-l cunoști pe Odin, spuse Olaf.

— Nu, dragii mei, nu vă mai faceți iluzii. Nu vor veni să vă scape.

Mustața mică îi tremura. Mai bău un pahar și-l servi și pe Erik, care reapăruse. Apoi continuă :

— Eram sigur că vor începe investigațiile pe marele platou de bazalt, iar acolo le va atrage atenția stînca aceea în formă de mînă, unde începe valea Strygge. La picioarele stîncii am lăsat momeala : cadavrul neghiobului ăluia de Bob. Totul a fost precis calculat. Creștini buni, cum sînt, au încercat desigur să-i protejeze rămășițele de furia păsărilor răpitoare.

În timpul acesta, oamenii noștri i-au atacat. Aceasta a fost capcana și aș paria o mie contra unu că nu au scăpat-o. Am trimis acolo cîțiva băieți tare isteți și cred că acum îi aduc pe „salvatorii" dumneavoastră încoace, morți sau vii. Drept să vă spun, mi-ar place să fie vii. Nu de alta, dar m-ar amuza peste măsură să asist la mișcătoarea revedere a celor doi căpitani.

— Monstrule ! izbucni Heda. Ești primul om de pe această lume pe care simt că l-aș putea ucide cu mîna mea.

— Vai, domnișoară Heda, ce limbaj vulgar ! Cîtă brutalitate ! N-ați bea mai bine cu mine un păhărel ? Cred că mai avem de așteptat. După socotelile mele, întîlnirea din valea Strygge a avut loc pe la ora unsprezece dimineața. Acum e abia douăsprezece... Ce păcat că a murit domnul subdirector Rinolf ! De fapt, era un om destul de abil : o vulpe șireată, ca și mine. Dacă ne-ar fi spus tot ce știa despre Insula Urșilor și despre alte locuri pe care le-a cercetat, putea să-și salveze viața lui și a dumneavoastră. Acum, dumneavoastră nu mai prezentați nici o valoare practică pentru „Balena" noastră, căci m-am convins că domnul Thördal nu a prea fost în temă.

— Dar ce-ați căutat de fapt pe insula aceea pustie ? întrebă Simion, care parcă se încolăcise, pradă unor dureri de șale.

— Ce naivitate turburătoare ! Chiar nu știți, domnule Breazu ? Să vă spună domnul căpitan, omul „Delfinului" sau cum i se spune prin porturi : „Pîinea lui Dumnezeu".

William Lindsay sorbea acum pahar după pahar. Continuă :

— L-am strîns puțin cu ușa pe fratele meu și mi-a povestit, între altele, de capacele acelea de recipiente pe care le-ați pescuit. T_1, T_2, T_3 — asta nu-ți spune nimic, domnule radiotelegrafist ?

— Ce vrei să zici ? întrebă Simion.

— De ce să mă mai ascund de dumneavoastră... Nădăjduiesc că pe lumea cealaltă n-o să ne mai întîlnim, mai ales că nici nu cred în viața „de dincolo"... Deci, cărțile pe față : Tantal căutăm, domnule Breazu. Tantal căuta și expediția de pe „Bergen", organizată de „Delfin", adică de firma suedeză. Mai precis, minereuri de tantal, de pildă tantalit și columbit, ale căror probe au fost strînse în recipientele de pe vas. E un metal extraordinar, cu un viitor strălucit. Vă rog să mă credeți. Deși a fost descoperit încă din anul 1801 de compatriotul meu Charles Hatchett, abia în secolul nostru a ajuns să fie prețuit la adevărata lui valoare : echipamentul de radar, manile instalații chimice și fotografia în infraroșu sînt numai cîteva din utilizările sale moderne. Ei bine, „Ba-

lena" și nu „Delfinul" va stăpîni tantalul din Insula Urșilor. Vom descoperi zăcămintele, chiar fără bunăvoința domnului Rinolf : e drept, vom pierde ceva timp, dar cred că acum expediția noastră geologică secretă lucrează deja acolo.

Heda se întoarse spre tatăl ei.

— Nu trebuia să faci asta !

Căpitanul Thördal trase adînc aerul în piept. Era un bărbat înalt și slab, cu ochi mari, avînd o expresie de nesfîrșită bunătate.

— Sigur, fata mea. Ai tot dreptul să mă condamni... Am vrut să ieșim din lipsuri și n-am știut în ce junglă mă duce afacerea asta. Lombardi mi-a prezentat-o doar ca o investigație minieră, care trebuia făcută cu multă discreție.

— Cînd v-au furat actele ? îl întrebă Simion pe Thördal. Și ce-a fost cu mesajele acelea ?

— Să vă spun eu... interveni William Lindsay, care se sculase în picioare, clătinîndu-se. Începuse să se împleticească la vorbă, și se întrerupea la fiecare cîteva cuvinte. O știu... mai bine. După naufragiul lui „Bergen", la care Balena a contribuit și ea niţeluș, barca de salvare... a eșuat aci, pe țărmul islandez. În timp ce naufragiații dormeau, istoviți, pe mal... le-am șterpelit cîteva lucruri și i-am... curățat pe... pe... trei dintre ei. În servieta albastră... n-am

găsit însă planurile... și indicațiile la care ne... așteptam — probabil că se pierduseră cu prilejul... naufragiului — așa că... i-am lăsat pe domnii Rinolf și Thördal în viață, ca să obținem mai tîrziu de la ei verbal ce ne trebuia.

— Piratul ! strigă Olaf.

Lindsay continuă nestingherit, după ce mai bău un pahar :

— I-am atras apoi... în această capcană, unde ei credeau că au căzut printr-o lunecare... naturală. Știam că au un... un mic radioemițător și eram bucuroși că o să vă... atragă pe dumneavoastră încoace. Timp de cîteva sătpămîni, au dus o existență... romantică, de robinsoni subpămînteni, hrănindu-se cu animale... de peșteră și devorîndu-și... ultimele provizii. Apoi, cînd „Vasco da Gama" a apărut lîngă țărm, ne-am arătat în această cavernă și i-am legat fedeleș. E limpede... nu ?

— Limpede și machiavelic ! spuse Heda, încet.

— Niccolo Machiavelli... este idolul meu... domnișoară ! observă William Lindsay, care o auzise. Teoreticianul lipsei de... scrupule, al folosirii înșelăciunii, violenței și crimei... acest zeu splendid al cinismului a exprimat marea lege... a re... relațiilor umane.

— Așa cum le vezi dumneata, degradate.

— Așa cum sînt... de fapt și așa cum vor fi mereu. Totul e... să știi... să știi să așezi cursele... domnișoară. Să prinzi pe alții, dar să nu cazi niciodată în capcană.

Acum, Lindsay se apropiase, cu pași tot mai nesiguri, de prizonieri. Întindea tocmai mîna spre Heda, ca pentru a o bate pe umăr, cînd Simion sări în sus, ca un resort. Izbutise să-și desfacă lanțul, cu ajutorul unei dălți minuscule, ascunsă în mînecă, pe care banditii nu o observaseră. Lovitura pumnului său îl culcă pe Lindsay la pămînt, unde acesta rămase nemișcat. Simion îi smulse fulgerător pistolul de la brîu și-l îndreptă spre Erik. Traseră amîndoi în același timp și ambele gloanțe își nimeriră ținta. Erik se prăbuși peste măsuța cu băuturi. Trupul lui zvîcni de cîteva ori, ca parcurs de friguri și pe urmă încremeni. Simion, rănit la umăr, căzu în genunchi, dar reuși, cu un efort supraomenesc, să se tîrască pînă la Olaf, pentru a-i da dalta. Apoi își pierdu cunoștința.

Olaf se liberă curînd de lanț și după ce îl bandajă pe Simion cu batista sa, îi desfăcu și Hedei lanțul. Îl legă apoi pe William Lindsay. Cît despre Erik, acesta nu mai era viu. Simion își revenise între timp în fire.

Se pregăteau tocmai să caute ieșirea din peșteră, cînd o lumină puternică îi orbi. Auziră pași care

coborau, apoi voci cunoscute, tot mai apropiate. Cînd, în sfîrşit, se obişnuiseră cu revărsarea de raze, Odin şi Arne erau lîngă ei. Sus, la intrarea în peşteră, zăriră silueta lui Mikael, care păzea doi oameni cu mîinile legate la spate.

Redactor responsabil : TUDOR POPESCU
Tehnoredactor : GABRIELA TĂNASE

Dat la cules 01.09.1966. Bun de tipar 26.11.1966. Apărut 1966. Comanda nr. 7495. Tiraj 89.140. Hîrtie ziar sul de 50 g/m². Format 700×1000/32. Coli editoriale 2. Coli de tipar 2. A.T. 17.773. C.Z. pentru bibliotecile mici 8R—03.

Tiparul executat sub comanda nr. 69.577 la Combinatul Poligrafic „Casa Scînteii", Piața Scînteii nr. 1, București — Republica Socialistă România

Lei 1,50
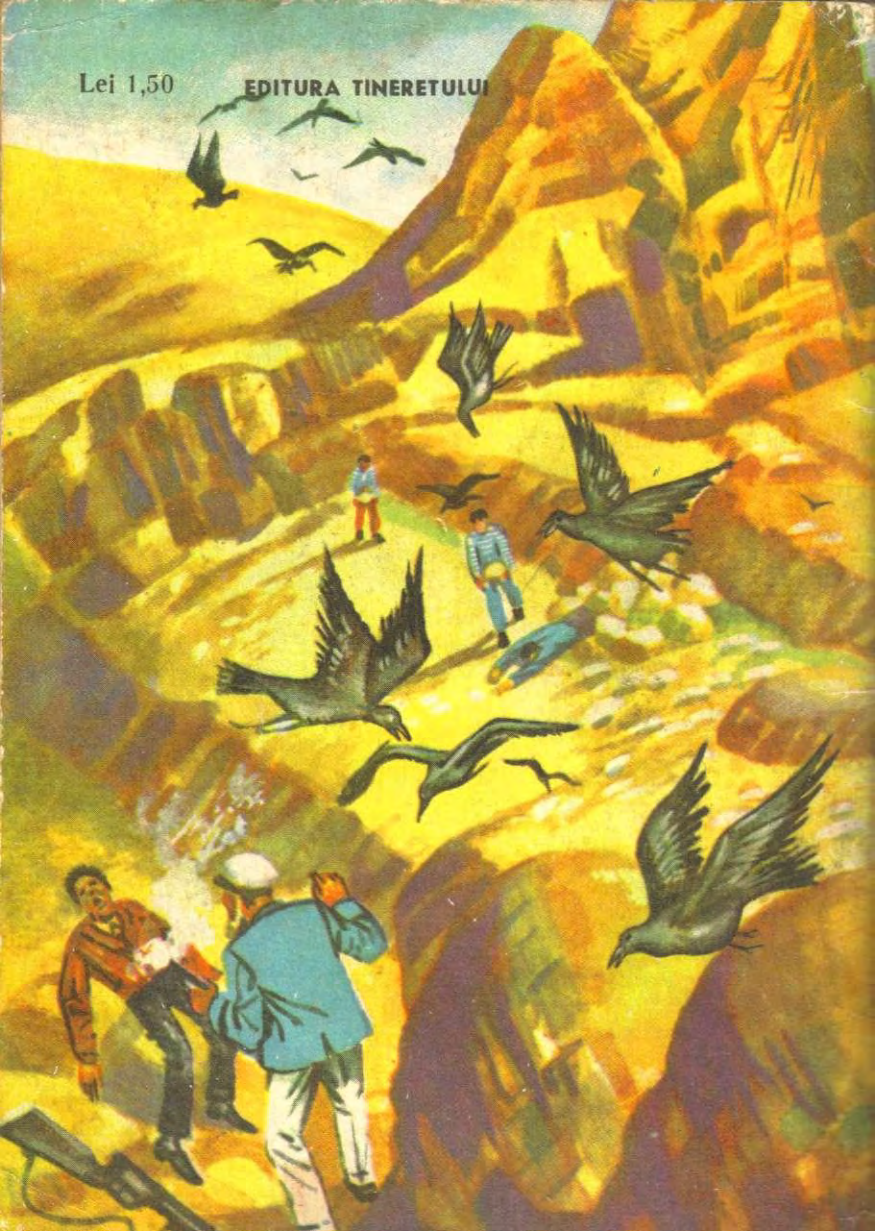
EDITURA TINERETULUI